

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: I.V.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. dubna 2013, čj. MV-121378-4/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d ě n í

Žalobou datovanou dne 7. 5. 2013 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2013, čj. MV-121378-4/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 25. 9. 2012, čj. OAM-58092-7/DP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“),

o zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s. ř. s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalované k žalobě

1. Žaloba

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podala v souladu se zákonem, proto měla být meritorně projednána. V té souvislosti zdůraznila, že žalovaný se řádně nevypořádal s odvolací námitkou, kterou žalobkyně považovala za stěžejní. Prvoinstanční správní orgán zastavil řízení s odůvodněním, že žalobkyně údajně nebyla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území ČR, neboť zde nepobývala na vízum nad 90 dnů, jak je vyžadováno § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se správní orgán zdánlivě sofistikovaným způsobem snaží odůvodnit, proč, dle jeho názoru, pobyt na území dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jehož podmínky účastník řízení splňuje/splňoval, neodpovídá požadavkům § 42 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Zjednodušeně řečeno, prvoinstanční správní orgán se domníval, že žalobkyně podáním žádosti o trvalý pobyt a následným podáním žádosti o vízum za účelem strpění obchází zákon. Prvoinstanční správní orgán dále poněkud zmatečně vysvětluje, že: „*Podáním výše uvedených žádostí může dojít ke vzniku fikce pobytu dle ust. § 60 odst. 7, ale tento pobyt se nemůže rovnat pobytu na vízum nad 90 dnů, jelikož pobyt cizince se pouze považuje za pobyt na vízum nad 90 dnů.*“. Takové odůvodnění je, dle žalobkyně, zcela zmatečné a nemá oporu v platné právní úpravě. Jedná se pouze o domněnky, lépe řečeno přání správního orgánu, jak by se mělo uvedené ustanovení zákona interpretovat, nikoli o interpretaci zákonnou. Zjevná účelovost postupu správního orgánu, která je v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména s § 2 odst. 1 a § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, pak vyplývá z názoru, že smyslem § 67 zákona o pobytu cizinců je umožnění dočasného setrvání cizince na území do vydání rozhodnutí o jeho žádosti o vízum strpění a nikoli umožnění podání dalších žádostí. Správní orgán se tím snaží alternovat (zřejmě dle jeho názoru chybějící) legislativu, což mu však nepřísluší a jeho postup je v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný tuto argumentaci nijak nevyvrátil, naopak na str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyjádřil k tomu, že žalobkyně měla v době podání žádosti tzv. výjezdni příkaz a ten jí k podání žádosti o dlouhodobý pobyt neopravňoval. Žalobkyně ovšem nedovozuje oprávněnost podání předmětné žádosti z výjezdního příkazu, nýbrž právě tak, jak ve svém odvolání zdůrazňuje, tedy z § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyni v době podání svědčila fikce pobytu. Odvolací správní orgán se touto námitkou vůbec nezabýval, přičemž se jedná o námitku klíčovou. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a v rozporu s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž v rozporu s § 60 odst. 7 a § 42 zákona o pobytu cizinců.

2. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 10. 7. 2013 a navrhoval ji zamítnout. Argumentačně vycházel z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů.

[III] Skutkový základ věci

Žalobkyně měla v období od 21. 7. 2008 do 19. 7. 2010 povolen dlouhodobý pobyt na území ČR. Dne 14. 6. 2010 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O neprodloužení tohoto povolení bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím ze dne 4. 6. 2010, čj. MV-8890-2/SO-2011. Dne 21. 8. 2012 byl žalobkyni udělen výjezdni příkaz s platností od 21. 8. 2012 do 19. 9. 2012. Žalobkyně podala dne 17. 9. 2012 mj. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Prvoinstanční správní orgán usnesením ze dne 25. 9. 2012, čj. OAM-58092-7/DP-2012, správní řízení ve věci žádosti zastavil s tím, že podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se řízení usnesení zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti **na území** není oprávněn. Správní orgán mj. konstatoval, že „(...) *žadatelka se pokusila podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu, resp. žádostí o vízum strpění, získat fikci pobytu dle ust. § 60 odst. 7 zák. č. 326/1999 Sb. a tím o splnění podmínky pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem „společného soužití rodiny na území“ podle § 42a odst. 6 zák. č. 326/1999 Sb. Správní orgán v tomto jednání spatřuje obcházení smyslu zákona a pokus o zneužití fikce pobytu pro legalizaci pobytu žadatelky na území ČR.*“.

Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala. Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2013, čj. MV-121378-4/SO/sen-2012, bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvoinstančního správního orgánu, k čemuž mj. uvedl, že „(...) *Jelikož odvolatelka dne 17. 9. 2012 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území správnímu orgánu I. stupně v Plzni, nebyla k tomu na území České republiky oprávněna. Svou žádost byla oprávněna podat na zastupitelském úřadu České republiky.*“.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, přičemž o žalobních námitkách uvážil následovně.

Předně, napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné z důvodů, jimiž argumentuje žalobkyně. Soud se neztotožňuje s jejím názorem, že se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolací námitkou (dle žalobkyně klíčovou) o tom, že žalobkyně byla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, neboť jí svědčila fikce pobytu. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal tím, že ji neuznal jako oprávněnou, přitakal názoru prvoinstančního správního orgánu o tom, že postup založený na tvrzené fikci pobytu je snahou o obcházení zákona a svůj názor popsal v napadeném rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti, tak jak ji žalobkyně uplatnila, proto nebyla důvodná.

Stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení, že žalobkyně byla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR (a nikoliv na zastupitelském úřadu ČR), neboť jí svědčila fikce pobytu.

Ani s tímto tvrzením se soud neztotožnil.

Žalobkyně v době, kdy jí byl již udělen výjezdní příkaz, podala (dne 17. 9. 2012) zároveň *a)* žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, *b)* žádost o povolení k trvalému pobytu, a *c)* žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu (přičemž řízení a rozhodnutí o ní jsou předmětem tohoto soudního přezkumu) byla odůvodněna společným soužitím rodiny, a to ve smyslu § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem

Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na **zastupitelském úřadu**.

Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na **území** ministerstvu.

Zákon o pobytu cizinců tak primárně umožňuje podat žádost ve smyslu jeho § 42a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 42a odst. 5 na zastupitelském úřadu. Jen v případech, které jsou výslovně uvedeny v § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, je možné tak učinit na území ČR. Těmito případy jsou **pobyt na území na vízum k pobytu nad 90 dnů** nebo na **povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem**. Žalobkyně se v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nacházela v režimu výjezdního příkazu, povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem (jakožto druhá z možností opravňující podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území ČR) jí vydáno nebylo.

Ve stejný den, tedy 17. 9. 2012, žalobkyně podala žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (jehož udělením by tak mohla být naplněna první možnost předpokládaná 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Předpokladem pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je, že cizinec požádal na území o vydání **povolení k trvalému pobytu**, pokud je *a)* k tomu podle § 69 oprávněn a *b)* o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 17. 9. 2012 rovněž žádost o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců **žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.**

Jak je uvedeno výše, žalobkyně dne 17. 9. 2012, tedy v den podání všech tří žádostí, pobývala na území ČR v režimu výjezdního příkazu. K podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na ministerstvu podle § 69 odst. 5 tak nebyla oprávněna, protože na území ČR nepobývala ani na dlouhodobé vízum, ani na povolení k dlouhodobému pobytu, ani na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Oprávněnost k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 69 zákona o pobytu cizinců je však jednou z podmínek předpokládaných § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Nadto, žalobkyně nečinila sporným tvrzení prvoinstančního správního orgánu o tom, že o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území rozhodl a rozhodnutí doručil dne 19. 9. 2012, tedy v poslední den lhůty stanovené ve výjezdním příkazu opravňujícího žalobkyni k setrvání na území ČR. Nebyl tak splněn ani druhý předpoklad daný § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy to, že o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území. Z toho důvodu tak nemohl být uplatněn ani režim plynoucí z § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.

Dalším argumentem pro nedůvodnost uplatněné námitky je striktní znění § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož **výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému**

pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území. Zákonodárce tak jasně vymezil prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází, a tím je **pouze provedení neodkladných úkonů a následně samotné vycestování.** Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi „neodkladnými úkony“ jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je vycestování z území ČR. Lze si představit, že zákonodárce takto formulovaným zněním ustanovení § 50 odst. 3 zamýšlel např. obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR atp. **Za úkon směřující k vycestování z ČR však nelze považovat podávání žádostí za účelem prodloužit si pobyt v ČR, jak se tomu stalo v případě žalobkyně.**

Soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že správní orgány v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu nepochybily. Žaloba v intencích žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, a **soud ji proto ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

[IV] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 16. května 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková